

אורות ישראל א, ד

עצמות החפץ של היות טוב לכל, בלא שום הגבלה בעולם כלל, בין בכמות הניטבים ובין באיכותו של הטוב, זהו הגרעין הפנימי של מהות נשמתה של כנסת ישראל. זאת היא ירושתה ונחלת אבותיה. הרגש הטוב הזה, לפי גדלו, היקפו ועמקו, כן צריך שיהיה מעוטר בחכמה גדולה ובגבורה כבירה, למען דעת איך להוציאו אל הפועל בכל גווניו. וזהו סוד השתוקקות הגאולה שבאומה, הנותן לה כח לחיות ולהתקיים באופן המפליא את לב כל חושב.

פרק ג - ההתדבקות וההתקשרות בכללות ישראל. סעיף א

כשהאדם משים את לבו ודעתו להתנדב באור האלהי, המאיר בכנסת ישראל בכללה, בכל הנשמות ובכל הדורות מראשית ועד אחרית, מתדבק הוא עי"ז ממילא באור האלהות השורה בכללות שיעור הקומה של כלל האדם, שכנסת ישראל היא מרכזה ותמציתה, ועי"ז הוא מתדבק ג"כ בכללות האור של האלהות המתגלה בכל ההויה, שבצד העליון של נשמת האדם משתקפת כל תמציתה, וממילא מקשר הוא בזה את דעתו לדבקות באלהות העליונה שלמעלה מכל ההויה, ונפשו מתמלאה חיות מלא קודש ותפארת גדולה וגבורה, ובתוספות כחו מוסיף הוא כח בכללות כנסת ישראל, מפני שהוא חלק ממנה, וממילא מוסיף הוא כח בקומת האדם ובכל העולמות, שנאמר תנו עז לאלהים, על ישראל גאותו ועזו בשחקים, נורא אלהים ממקדשיך, אל ישראל הוא נותן עז ותעצמות לעם, ברוך אלהים.

עולת ראי"ה ח"ב עמוד קנח - שנאמר ועמך כולם צדיקים.

הצדק הוא מהותם העצמי, מצד העממיות שלהם, מפני שהם עמך, עם ד'. הטבע הלאומי הפנימי שבישראל הוא חושק למלא בעולם את הצביון האלהי, להכשיר את העולם וכל היצור לאותה המטרה העליונה, מטרת המטרות, שיסוד עולם עליו בנוי ומשוכלל. הצדק, שכל אחד ואחד מישראל אוצר בנשמתו ומגשם במעשיו הטובים. הוא לקוח מהצדק הכללי שגנוז תמיד באוצר החיים של נשמת האומה של כנסת ישראל, הפועלת צדקות בעולם במציאותה. בהוייתה ובהסתעפות חיה מאצילה היא מהוד צדקה על כל הנשמות היחידיות של כל פרט ופרט. ומכולם יחד, מכל הענפים, מכל הצורות המפורדות בגילוייהן, מכל הניצוצות, מתקבץ ביחד אור גדול של צדק עולמיים, מעין דוגמא של מעלה. ועמך כולם צדיקים.

אורות ישראל א, ז

כל מה שאדם מרבה בתורה ובמצות מתקשר הוא יותר בכנסת ישראל, ומרגיש בקרבו את נשמת הכלל כולו, בתמציתו היותר עליונה, וחש בכל מהותו את הצער של כנסת ישראל בשפלותה, ומתענג משמחת עולמים העתידה לפניה, ומתפאר בהכרה עמוקה פנימית בהוד עליונותה האלהית. ובכל עת שמחה של מועדי ששון, וחדושי הזמנים, לימים ולחדשים, הוא כולו מוקף ומלא תעצומות עוז של שמחתה ומשוש גילה. שמחו את ירושלים וגילו בה כל אהוביה, שישו אתה משוש כל המתאבלים עליה, למען תינקו ושבעתם משד תנחומיה, ולמען תמצו והתענגתם מזיו כבודה.

קובץ ז לח

היצר הרע הגדיל לעשות, שמניח אומות העולם ומתגרה בישראל. אין הגירוי מצוי אלא במקום שיש ניווד. התוכן הגויי הוא כולו יצר הרע, אין שם מקום לגירוי. גם החיים המסודרים הגויים הם מסודרים רק ביחס לחלקיהם הפרטיים, שהם מתאימים זה לזה, ומזה יוצא הסיודור והחיים שהם בתבנית המוסר והצדק, אבל

בתוכיות האופי, כל החיים המהותיים אומרים רשעה. זאת היא תכונתה של הקיבוציות הגויית, שעדיין לא קלטה אליה את האור האנושי של צלם אלהים, שנמצא רק בפרטים, חסידי אומות העולם שיש להם חלק לעולם הבא. ולא יהיה שריד לבית עשו, ולא לכל עשו, לאפוקי אנטונינוס וקטיעה בר שלום וחבריהם, שאינם מקבלים את יניקתם מהכללות האומית הקיבוצית שלהם, אלא מזיו הנשמה הכללית של האדם, שמשרה את הארתה על יחידי הסגולה שבל (-לכאורה צ"ל שבכל) עם ובכל דור. והיסוד הקיבוצי אמנם הוא פועל בכל זה על האופי היחידי. והגירוי היצרי אינו מצוי כי אם מצד הניגוד התוכי להתקוממותה של הרשעה, וההתגברות הפנימית של חפץ ביעורה מן העולם. על כן ישראל נתונים תמיד במצב של מלחמה מוסרית פנימית, וכל מי שנשמת ישראל יותר חיה בקרבו, מלחמתו יותר עזיזה ויותר מורגשה ומלאה ענין, כל הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו. רבות רעות צדיק, ומכולם יצילנו ד'. די לא יעזבנו בידו, ולא ירשיענו בהשפטו.

פה"ר ג שנט

א"א לו לאדם להצטער באמת בצרת הציבור א"כ הקדים להצטער ג"כ באמת בצרתו של כל יחיד ויחיד ומובן הדבר שמי שמצטער באמת בעצרו של כל יחיד לא יצער בעצמו מעולם את כל יחיד ויקיים כל מילי דנזיקין ברוח תמים בלב מלא יושר ואהבה.